

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Θ ΚΑΙ ΜΗΤΑΝ ΒΡΥΓΚΩΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενού)

Συνέχεια τοῦ δημειώματος τῆς μίς Λουκίας Οὐέστενγρα.

Ἐνας ἀλλόκοτος φόβος μοῖσαφιγγε τὴν καρδιά. Νόμιζα πῶς θ' ἀκούσω ἀπὸ στιγμῆ σὲ στιγμή τὸ οὐρανικό τοῦ παραδόξου ἔκεινου λύκου. Νόμιζα πῶς θάμπαται πάλιν ἀπὸ τὸ στάσιμο τοῦ τζαμιοῦ μέση στὸ δωμάτιο, ἡ τρομερή, ἡ ἀλλόκοτη ἐκείνη μαργή σκια....

Δέν ξέρω ἂν θεὶ μὲν εἴδῃ τὸ πρωτί. Ἀκούω στὸν κῆπο κάτι νὰ σέρνεται ἀνάπεσα στὰ χόρτα, ἀκούω κάτι σᾶν φτεροκοπήματα ποντιλιοῦ στὸν αέρα.

Ἐνας βαρός, μολυβένιος υπνος μοῦ κλείνει τὰ βλέφαρα. Κατάβλατο μεγάλες προσπάθειες για νὰ μην κοιμηθῶ.

Ἀκούω κάτι σαν φυτιστίσιμα στὸν αέρα.

Ἄπο τὸ ἀνοιγμα τοῦ σπιτιούντος τζαμιοῦ βλέπω νὰ μπαίνη πάλιν μέσο στὴν καμαρα κάτι σαν τσοις ποὺ προσωρεῖ ἀργά-ἀργά, κάτι σαν μαύρο σύννεφο πού ἀπλεύει καὶ πάνει ὅλο τὸ γήφω χόρο.

Κάτι τοφερεὶ καὶ μιστριόδες συμβάλει γήφω μον.

Φοβούμια, φοβούμια ὑπερβολικά, τὰ μάτια μού κλείνουν, ἔνας παράξενος λήθαιρος κάνει νὰ παραλύσουν ὅλες αἱ δυνάμεις μον.

Αἰσθάνομαι πὼς κάτι τοφερεὶ μὲν συμβῆ. Ναί, ἐνας ἡ τελευταία μον νύχτα, τὸ καταλαβάνο κατά τὸν αὐτό. Θεέ μου! Ἄς πεντών ώραν τὸ θέλεις!...

Ἡ μητέρα μου βρίσκεται μπρός που νεκρή. Τὸ σῶμα τῆς διαγέρεται καθαρό κάτι ἀπὸ τὸ σεντόνι. Θὰ τὴν ἀκολουθήσω καὶ ἐγώ, τὸ νοσθιόντος αὐτό. Ἀγαπημένη μου Ἀρθούρη, γιατὶ νὰ μην βρίσκεσαι σιμια ποὺ τὴ φριγή αὐτὴ νύχτα; Γιατὶ νὰ μην μπορεῖ νὰ σ' ἔχω, ἐδώ στὸ πλευρό μου; Χαίρε ἀμαρτιένε μου! Ἄν πενθών, δὲν πενθών φιδιούδες τὸ δονιά σου. Χρυσός μου Ἀρθούρε, χαίρε! Ο Θεός νὰ σὲ διαφυλάττῃ, πολυαγαπημένε μον...

Γλυκέ μου ἀρραβωνιαστικέ! Είχα κι' ἐγώ, σαν νέο πού είμαι ἔνα δνειρο στὴ ζωή μου. Νά ζήσω ἀνωμένη μαζύ σου καὶ νὰ σὲ κάμω ευτυχισμένον. Ο Θεός διώς δὲν τὸ θέλει καλέ μουν. Ενας τροφερό μυστήριο μὲ περιβάλλεται. Είμαι καταδιασμένη....

Σοῦ στέλνω τὰ τελευταία μον φιλιά, πολυαγαπημένε που. Τὰ μάτια μου σφαλοῦν. Τὰ χελιδού μου φυσητζούν τὸ δονιά σου. Λαρνάκη μου! Λαρνάκη μου! περίμενε με, θὰ σὲ ἀκολουθήσω!....

Ἄχ! πὼς χτυπά ἡ φτωχή μου καρδιά! Πῶς τρέμω ὀλόληρη! Γιατὶ δὲν Θεός νὰ μὲ καταδικάσῃ νὰ πενθών τόσο νέα; Καλή μουν πτερούνα, περίμενε με, θὰ σὲ ἀκολουθήσω!....

Τὶ είναι αὐτὸ πού πού θαυμάνωνται τὰ μάτια; Ποιὸς στέκεται πλάι μου; Τίνος; είναι αὐτά τὰ μάτια πού λάμπουν σὰν δημαρένα κάρβουνα μέσα στὸ σκοτάδι; Τίνος; είναι τὰ παγιωμένα δάκτυλα πού μ' ἀγγίζουν. Παγώνω δὲν καὶ σηκώνωνται ἡ τρίχα μου!....

Ἀκούω τὸ ίδιο οὐραλασμα ἔξι, η μαύρη σικιά πέφτει ἀπάνω μου, ἔνα τροφερό γέλιο, γέλιο διαβολικό, μὲ παγίνει ἀπὸ πολλή, σύρνο, δὲν ἔχω πιά πνοή... Αρθούρε!... Γλυκέ μου Ἀρθούρε... Χαίρε!...

ΚΕΦ. ΙΒ

Ημεροδόγιον τοῦ δόκτορος Σοῦπρο

(Συνέχεια)

18 Σεπτεμβρίου.—Ἐπήμερα ἔνα μάζικ κι' ἔτρεξα στὸ Χίλιγραμ πρῶν πρῶτη, γεμάτος ἀνησυχία. Τὶ ἄφαγε νὰ συνέβη στὴ νεαρά μίς την κατηγορίαν αὐτὴ νύχτα, ἔξι αἰτίας τῆς καθυστερήσεως τοῦ τηλεγραφήματος;

Χιτύπησα δυνατά, νευρικά τὴν πόρτα. Δὲν κατέβηκε διμωτικαὶ κανεὶς νῦ πού ἀνοίξει. Ειναχτύπησα, ἔχαλισα τὸν κόσμο, ὀλλγον ἔλλειψε νῦ τὰ στάσια δὲν ἀπὸ τὴν ἀνυπομονήσια μου. Κανεὶς δὲν φαινόταν. Ή άλλα ήσυχα καὶ βούβα μέστο στήτι, τὰ παράνυρα κατάλειστα. Ή καρδιά μου σφήκηκε. Τὶ συνέβαινε λοιτόν; Καὶ ἡ συνέβη κάτι στὴν Λουκία, πού ήταν ἡ μιτέρα τῆς ἡ ἡ πηρέτρεις;

Ἔμουν σὰν τρέλλος. Αν τὰ παράνυρα ήσαν ἀνοιχτά θά μέναινα καὶ θὰ ἔμπαινα στὸ στήτι χωρὶς νὰ σκεφθῶ τὸν κίνδυνο. Μά θῶς είδη, ήσαν δὲν κατάσκελειστα.

Δέν είχευρα πειά τὶ νὰ πράξω. Τοιγύριζα ἐπάνω-κάτω, βλαστη-κούσια, ἔφεγγια τὶς γροθιές μου, χτυπούσα, ξυναχτυπούσα, ἔφωναζα. "Εξαφρός ἀκούσως γοργὸ ποδοβολιτὸ ἀλλόγον. Μία μάξα πούτρεζε μὲ ἵλιγγιώδη ταχύτητα σταμάτησεν ἐπάρδος μου. Κύνταξα καὶ εἰδα μέσου τὸν Βάν "Ελσιγγ. Πήδησε κάτω καὶ μόδις μ' ἀντίκρυσε τα-ράχηδηκε.

— Σὺ ἔδω, Σοῦπρο; Τώρα ηρθες; Πρόδε Θεοῦ δὲν ἔλαβες τὸ τη-

λεγάρημά μου; Η Μίς Λουκία ἔμεινε μόνη της δῆλη τὴ νύχτα; Σοῦπρο, Σοῦπρο πες μου τὶ συνέβη....

Τοῦ ἔξήγησα τί συνέβη μὲ λίγα λόγια. Μόλις τὰ ἀκουσεις αὐτὰ ἔχλωμασε, ἔβγαλε τὸ καπέλο του καὶ μὲ τὸ κεφάλι σηκωμένο καὶ φωνὴν ἐλέσησιον μοῦ εἶπε:

— Φίλε μου, φοβούμια πᾶς ηρθαμε πολὺ ἀργά. Γεννηθήτω δῆμος τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου!

Κατόπιν ἀνετίναχθη καὶ μὲ τὴν ἐνεργητικότητα ποὺ τὸν διέκρινε εἰς τὰς κρισίμους περιστάσεις μοῦ ἐφώναξε:

— "Οτι κι' ἀν συνέβη δὲν πρέπει τὰ χρονοτριβήμεν. 'Εμπρός! Πρέπει νὰ βρούμε τρόπο νὰ μπούμε στὸ σπίτι... Εξαφάμε ἔναν γύρον πέριξ τῆς οἰκίας. Ο καθηγητής ἐστάθηκεν ἔξαφρα εἰπώδης εἰς ἔνα μικρὸ παραθύρον μαγειεύον.

— Θά μπονιμε ἀπὸ δῶ μοῦ εἶπε καὶ συγχρόνως ἔβγαλε ἀπὸ τὴν βαλτή του ἔνα κοπερό καὶ αιχμητὸ ἔργαλο τοῦ ἔγχειος σεως καὶ ἀρχισε νὰ καταστρέψει τὸ ζύλο πρός τὸ μέρος ποὺ ὅταν ἀπὸ μέσο δύστης. Ειργάζετο νευρικά, γοήγορα, μὲ πεισμόν. Σὲ λίγο είχε κόρη τὸ σανιδικίου ἔφραγκη τὸ οὔρητης. Τὸν ἀνεσήκωσε μὲ τὸ ἔργαλο του καὶ ἀνοίξει τὸ παράθυρο μὲ μια σπραξιά. Ἐπίδησε μέσα καὶ τὸν ἀκόλουθυντα. Στὸ παγιερέον δέν ήταν κανεὶς. — Επίσης ήσαν ένημα καὶ τὰ δωμάτια τῶν ὑπαρεξίων καὶ εὐνέθημε πρόσωπουν θεάματος. Ή μητέρα της νεκρά, παγωμένη, ἀλινητη. Στὸ πρόσωπό της καὶ στὸ δάλιοντα της φωτιόταν ζωγραφισμένος, διπού παγωμένος, ο πειό πρωινάμενος καὶ ἐπροχωρήμανεν.

— Τὴς κυττάζουμε κατόπιν αὐταῖς, μοῦ εἶπεν δὲν Βάν "Ελσιγγ. Δὲν ἔχουν τίτοτε τὸ σοβαρό. Αἵ τρεξούμε πρός τὴν Λουκίαν.

Ανεβήκαιμε γοήγορα στὸ δάλιο πόρτα. Κανεὶς ηχος, κανεὶς θόρυβος δὲν ήκουσετο ἀπὸ μέσα. Ο καθηγητής ἔτρεψε τὰ δόντια του, τὰ χειρά του πρότικαίμενα. Ανοίξαμε τὸ πόρτα καὶ ἐπιτήκαιμε. Θέαμα φρικῶδες ἐπόρθητε τότε στὰ μάτια μας. Μαζύ πλάτη-πάι στὸ πρεβάτη εὐθίσαντο η Λουκία μὲ τὴ μιτέρα της. Ή μιτέρα της νεκρά, παγωμένη, ἀλινητη. Στὸ πρόσωπό της καὶ στὸ δάλιοντα της φωτιόταν ζωγραφισμένος, διπού παγωμένος, ο πειό πρωινάμενος!

— Η Λουκία ἔτησης ήταν φρικτά χλωμή, λευκή σχεδὸν καὶ ἀκίνητη. Δὲν ἐφορούσε πλέον τὰ βότανα καὶ στὸν ἀνοιχτὸ λαϊκό της ειδίσιμε μὲ τρόπῳ τὰ δυό ἔκεινα κεντήματα, ποὺ είχαμε προσέξει καὶ ἀλλοτε φρικωδῶς φαγωμένα, λευκά, χωρὶς αἷμα.

— Εσυψηφε στὸ στήθος τῆς νέας καὶ ἡρισάσθη Κατόπιν ἐπηκόθη ἀποτόμως καὶ μοῦ εἶπε:

— Εφάσαμεν τὴ τελευταία στιγμή. Τὴ στιγμή πού τὴ νά τὴν ἐτελείωνε!

— Ποιος, κ. καθηγητά; Ορτηση δειλά.

— Μη μ' ἔρωτάς, δὲν ξέρω, δὲν μπορώ νὰ σου πᾶ. Τρέξε μόνον καὶ φέρε μου τὸ μπράντι γρήγορα!

— Τρέξε καὶ τοῦ ἔφερα τὸ μπράντι καὶ ἐνῷ ἔτριψε μὲ αὐτὸ τὰ χειλή, τὰ οὐλα καὶ

τὰ χέρια τῆς Λουκίας, μοῦ εἶπε:

— Πήγαμε σὺ στὴν τρεταζάρα. Σοῦπρο καὶ κυντάξεις νὰ φέρεις τὰς ὑπηρέτριες σταῖς αἰσθήσεις των. Τρέψε τους τὸν κροτάφους μὲ βρεγμένα πανιά. Θὺ συνέλλουν μάσεως. Εἰπέ τους νὰ ἔτοιμασσον χωρίς νὰ κάσουν καιρὸ ἔνα ζεστό λουτρό.

— Εξαπαύσαμε διπού μοῦ εἶπε. Απὸ τὰς ὑπηρέτριες αἱ τρεῖς συνήλθον ἀμεσώς. Ή τετράστικα δημόσια στην βαθεῖα ναρκομένη καὶ τὴν ἀρφησα νὰ κοιμᾶται. Αἱ δυστυχίσμενες αὐταῖς ἔκλαιγαν καὶ ἐφαίνοντο τρομαγμένες. Είχαν θυμητὴ τὶ συνέβη τὴ νύχτα. "Οταν μάλιστα τους είπα πῶς ή μίς Λουκία κινδυνεύει σοβαρώς, έτρεξαν καὶ ἐτοίμασαν γρήγορα ζεστό νερό για τὸ μπάνιο.

— Οταν ἐτοίμαστηκε τὸ νερό μεταφέραμε τὴν Λουκίαν εἰς τὸν λουτρήσασα καὶ τὴν ἐποπθετήσαμεν ἐντὸς αὐτοῦ. Τῆς ἐτρέψαμε τὰ παγιωμένα μέλη της, διπού ἀκούσαμε νά στηπά κατὸ η πόρτα. Μία ἀπὸ τὴς ὑπηρέτριες ἔτρεξε νὰ ἀνοίξῃ. "Οταν ἔγύρισεν μᾶς εἶπεν δὲν είχεν αἴριχθη ὁ Αρθούρος. "Ολιγογάδο, διμητήστη τῆς Λουκίας.

— Πρόδε Θεοῦ! δὲν πρέπει νὰ δηλητηγήσεις εἶπεν δὲ μηδενίστηκεν τὸ πόρτα. Πέστε του πῶς δὲ μηδούσημε νὰ τὸν δεσμοθοίσεις ἔδος καὶ νὰ μάς περιψένη στὸ σαλόνι.

— Εξακολουθήσαμεν ἐν τῷ μεταξὺ τὰς ἐντριβάτες τῆς ἀτυχούς νέας.

— Εβλεπα τὸν Βάν "Ελσιγγ" ένα γράτεστα πυρετωδῶς, μὲ ἐνεργητικότητα, μὲ λόσσαν, μὲ μανταν. Μέσα δὲ ἀπὸ τὰ σφιγμένα του δόντια ψιφώνιζε μὲ ὄργη :

— Πρέπει νὰ νικήσουμε!

Βουβή καὶ δυλλογιδύμενη.

— Καθηγητά μου, τού είπα, δὲν σᾶς είδα ποτέ νά έργαζεσθε με τόσην ένεργητικότητα. Αντού πειά πού κάνετε σεις είναι πάλη κατά τού θανάτου.

Έγλασε πινγάν και μου ἀπήνηνεσ :

— "Οχι, φίλε μου, δὲν ἀγωνίζομαι κατά τού θανάτου. Δὲν είναι αὐτός δ ἀντίτιλός μου. Αν ἔργοστο περι αὐτοῦ θά τόλ ἄφρα νά νικησῃ. Θ' ἀφηνα τήν δυστυχισμένη αὐτή γέα ν' ἀποθάνην εἰρήνην. Άλλο δὲν προσειται περι αὐτοῦ. Δὲν πρόσειται περι αὐτοῦ Σοῦαδ. Δὲν μας τήν διαμοιβήσει δ ἀνατος. "Οτοιος πεδάνει, πηγαδίνει στή γῆ και ησυχάζει. Ένφ ἀν δη μις λόναλι πεδάνει, ἀν πεδάνη τότε, τότε.....

Δὲν μου είπε περισσότερα. Έν τῷ μεταξύ οι παλμοι τής καρδιᾶς τής νέας χτυπούσαν πειδ γοργα. "Αρχισε ν' ἀναπτιέην. "Υπήρχαν ἐλπίδες διασώσεως.

Τήν μετακομίσαμε στὸ κρεββάτι της και τής ἐσταλάζαμε μερικαῖς σταγόνες μπάνιο στὸν οδυαίσκο της. Ο καθηγητής ἔδεσε γύμνωστὸ λαϊκό της ένα μετάξινο μαντόλι. Κατότιον ἐκάλεσε μίνι τῶν ὑπηρετῶν και την διέταξε νά μενην πλησίον της κυρίας μέχρις διον ἐπιστρέψουμε. Ή δυστυχής Λουκία ἔμεν στὸ κρεββάτι της βουθῇ και συλλογισμένη, με μισανούχη τά μάτια, ἐξατλημένη και θλιβερά. Ό νεκρός τής μητέρας της μετεφέρθη εἰς ἄλλο δομάτιον.

Ο Βάν "Έλσιγ" με πάρεσσαρε κατόπιν στὴν τραπέζανα, ἔκλεισε τήν πόρτα και μου είπε :

— Φίλε μου ή κατάστασις είνε κρίσιμος. Η ἀτυχής νέα θ' ἀποθάνη ! Δὲν έχει καθόλου αιμα εἰς τάς φλέβας της. Εἰς ιερὰ ἀναγκασμένοι νά κάμουνε νέα μετάγγισιν, ἀλλα ποιός θά δώση αὐτή τή φροντὶ τὸ αἷμα του ; Σεις είσοδη ἴξηντηλιάνος; ἀπό την παλαιά μετάγγισι κι' ἔγω ἐπίσης. Λέγω μου, εἰ πρέπει να γίνη;

— Πάως; Κι ἔνω; Εγώ γιατί είμαι ἔδω; ἀκούστηκε ἔξαφρα μιὰ φωνή μέσα από την τραπέζηνα.

Ο "Έλσιγ" κάηγε γόρω του θυμωμένα. Τὸ ίδιο ξακια κι ἔγω και στηνέρχουσα ζαπλωμένον πίσω ἀπό ἓνα παδικάν τὸν φίλον μου Κουνίην Μόρδοις.

— Σὺ ἔδω Μόρδοις; Τού είτα και τὸν συνέτριπτο μέσωσ στὸν καθηγητήν. Ήταν στενός φίλος μου και φίλος τῆς Λουκίας και του Αρθούρου. Είχε ἔλθη, ως γνωστὸν ποιό ὄμρις και τὸν ἐλησμονήσαμε μέσα στὶς φωναρίες και τὶς φροντίδες μας.

— Τίσθι μᾶς ἔξηγης, κατ' ἐνοικήν τού Αρθούρου. Μοῦ ἔστειλεν ἓνα τηλεγράφημα και με παρακαλοῦσε νά φύδη να δῶ τι γίνεται ή Λουκία και τού γόρω, γιατί ή κατάστασις τού πατέρου του δὲν τὸν ἐπιτρέπει να ουδή δίδοι.

— Φίλε μου, τού είπα, σὲ στέλνει δ Θεός. Ηλθες την στηγμή που ἔχεις δούνει καλον και γενναίον φίλον.

— Ναι, είπει δ Βάν "Έλσιγ". Σδ; στέλνει δ Θεός. Τὸ αἷμα ἔνος τιμον και γενναίου ἀνδρός είναι χρόνιο ποτῆς καρσιέρες περιστάσεις. Εμπόρος λοιπόν δέχεσθε νά μᾶς βοηθήσετε ; Και τού ἔξηγης θέματος περι τίνος ἐπόρετο. Ο Μόρδοις ἔδεχθη προσυμψήτην. Ή προθύμια του αὐτής συνεκίνησε τὸν καθηγητήν.

— Είσθε γενναίοι; και καλος κ. Μόρδοις ; Ι τού είπει. Αντού μέν ενισχύει και ἄν διαβόλος; και καλος κ. Μόρδοις ; Ι τού είπει. Είναι μέν ενισχύεις και τού γάροντος μας, έχω έπιπλας πώς θά τὸν νικήσουμε.

Επηκολούθησε κατόπιν ή ἔργασιν τῆς μεταγγίσεως. Γιατί νά διηγηθῶ δύμως ἔδω τὰς λεπτομερείας της; Ήτο τόσον θλιβερόν τὸ θέματος

Η ἀτυχής Λουκία ήταν κειρότερα ἀπό κάποια ἀλλή φροντὶ και τοδ' δύο τὸ αἷμα πού ἔχειν στῆς φλέβες της δὲν συνήλθε καθιδότην. Ο καθηγητής της έκαμε ἐπεις μορφήνες και τὴν ἀφρες νά κοιτηθῆ. Τὸ ίδιο συνέστησε και στὸν Μόρδοις τὸν ὅποιον είχεν εξαντλήσει ή ένεργηθείσα μετάγγισις.

Οταν ἔμεινες μόνοι δ Βάν "Έλσιγ" ἔβγιε από τὴν τοσπέν του μερικά φύλλα χαροπάσιας της; Ήσαν τὰ φύλλα τού σημειώματος; τῆς δυστυχοῦς Λουκίας, τὰ δόποια είχε βρήκη πάνω στὸ κρεββάτι της. Τὰ ἔτηρα και τὰ ἔδιαβασα. Όμολογω πώς μ' ἔκανεν ν' ἀνταρχιστούσα.

— Προσ Θεού ! Καθηγητά, τού είπα, τι σημαίνουν δηλα αὐτά; Η ή νέα αὐτή είναι τελλή και βλέπει διτασίες ή κατί τροφή συμβαίνει. Άλλα τι λέγω ; Τρελλή ; Το δη... Δὲν είναι τρελλή. Και πρέπει νά υπάρχη μια ἔξηγησις πώς κάνεται ο αἷμα της μέσω από τὸ σώμα της. Ναι, ναι, κατί φρικτό συμβιβαίνει ! Και σεις τὸ γνωρίζετε.

— Ναι, Σοῦαρδ, τὸ γνωρίζω. Άλλα μη μ' ἀφοτάς τώρα. Αργάτερα θα σου τα ἔξηγησα δλα. Έχε μόνον θίρρος κι' ἔλπιζε στὸ Θεό.

— Έστο, είπα, δὲν ἀπιένενο. Πρέπει διως νά πιστοποιήσουμε τὴν αἵτινα τού θανάτου της; μηροδε της; Λουκίας. Κατά τὸ σημείωμα αὐτό ή ἀτυχής γριές ἀπέθανε από τρόπον. Είδε φρικτά πράγματα. Αν τὰ ἀτοπαλίθωμε διως; αὐτά δια κινησιμεν τὰς ύποψίας τῶν ἀγράν, θά γίνουν ἀναρρότες; και δὲν πρέπει να ουδίσσω.

— Ναι, Σοῦαρδ, δὲν πρέπει. Θά κρύψουμε τὸ σημείωμα και δὲν θ' ἀναμέζουμε τὰς ἀρχάς στὴν θλιβερή αὐτή μπονεσι. Θά πιστοποιήσουμε πώς δ ἀνατος; προήλθε φυσιολογικώς; από συγκρήτη της καρδίας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΙΩΠΑΣΜΟΙ

Θυμάσαι, κάποιο δειλινὸ καθόμουνα σ.κιάσσου, Κι ἔγειρις κ' ἐπρηγούόησαι στ αὐτέ σου τόνοιασσου. Τόροιμο πού δὲν ἀκουσες ποτὲ ἀπό ξένα χειλή, Τόροιμο πού σου χάρισα, παρθενική Ερωφίλη.

Μ ἐκύτταξες κ' ἐδιάβισα σιγά στὸ μέτωπο σου Τὸ θλιβερό μου στοχισμό, στὸν κρότο στοχισμό σου. Τετοιος ζωή διού έχον εγματητεί μονάχοι Απ· τα πικάρα μας, —ηθελι, κι ἀπό τα μαδα—νάχα

Αγαπημένοι, ἐδιέβισα, πώς ηθελες νά ζοῦμε Στί γονίις διού θάρσουνε κι' ἐμεῖς δὲ θά τα δούμε. Ποιός ξέρει τι καλά χρωτούν τά ρρόνια διού θάρσουνε Στά τι ἀγαπητή στόχοστην, ἐκείνοις θά κρούνε.

Αχ, Ερωφίλη μου, δειλια σὲ πλάνεσσαν χαμένα· Δὲν είδες τα χρωφιασα σου, πο, ητανε δεμένα. Δὲν είξερες πόσο κακια, πόσο ἀπλαχη είν Τύχη, Πώ, είναι δ κόσμος; φυλακή κ είνε τα χρόνια οι τούχοι.

Αλέπφος Πορφύρας

ΒΑΡΥΘΥΜΙΑ

Πέλαγο μαν, ο, ώρευαν, δ πένθιμος δ στοχασμός·

— Τ' ανοιξη ἀνθισθένη,

Πώ, μένεις ἔστι αγαλμένος, διποιητός,

Στὸ φῶς π' μέλι τα δενει!

Μηγύματ' αλλή, συμφορά, δέν καρτερά, δι βαρειά ψυχή,

Πώ δέ την γέλιος είναι.

Πόσο' απ τὸ δίκαιο πειρουνα σιν τη σιγαλινή βροχή,

Πόσο μήτερες τη φασιέναι !

— Τ ! δεν μπορέσει τὸ λευτό φρεγγάρι τόρα πού θά βγει.

Νά διώζεις ἀνάτινη μλίψη !

Θάταν καλόδεσης μάγδο και ταξίζει μὲ την αὐγή

Τέτοια ζωή νά λειψει...

Μ. Μαθακάδης

ΕΑΡΙΝΗ ΒΙΑΔΕΙΑ

Στά πειριβόλια ψηλωθήσει γαλήνιο τὸ βράδυ, οι ἀργατες με τα ζώμα του, γυρίσανε στη χώρα, στηράησαν νά τρέζουνε τά ξύλινα πηγάδια, κάθε ζωή διπολάρωσε κ είνε ή δρι τάρα πού αύριον το ράπτοι του, ιακώνι, πάτοια στητίκινη, πού μια κρυπτή φτωχού πουλιού διεσχίζει το σκοτειδι, πού ἀνήσυχη μορίζεις σινηρής της, ἐπειρινής, τ ἀργό και κρύο χόδι. Είνε ή μια ανάστασα ποι στ' ανθιν τα κλειστενα, οι πειλούσες διού ζούν μ φῶ; —θε δη να πειθάνουν, πού τον γαλήνιο ούρων διστρά και σπά διμιάνουν, και πού η ψυχή μου σοβιρά στέκεται σιν την αὔρα της μέρες μου στο πιερελδόν νά πέφτουν μέτρα μέρη, βιψειά, —δις σιν δριμοι παροια ατηνη ημέρα.

Κάθισας Οινόβανας

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Υπ τοι Έδοσιν ού Οι-ρο «ΜΓΚΥΡΔ» ἐξεδόθη κο φτιν τουδιον διηγματων τοι κ. Δημ. Κ ιλογερούτον, Λιευθυτο της «ΠΙΝΑΚΟΘΕΑΚΙΣ» Ηεριερό ενα: Τελτευχον.. Νιζ. Χριστευγέννων.. Ο Κωδιονορρύτης.. Ο Μικρός Χωιτο.. Τα Χριστούγεννα τῶν Οφανδων.. Μικεδονική Χριστούγεννα.. Πολεμική Χριστούγεννα.. Τα Κάλαντα.. Οι Τρεις Μάγοι.